

EGYPT

Piatok 31. december 2021 Silvester

V podstate je už po polnoci. Nasúkali sme sa na balkón nad tyrkysovými bazénmi, ktoré sú celú noc podsvietené a robíme si spoločnú fotku. Žiaden šampus, žiaden ohňostrojs, asi to Egyptčania tu v Hurgade

nemajú vo zvyku. Ale ani nám to nevadí, na koniec roka sme čakali pri sledovaní Strážcov Galaxie, boli sme príliš unavení z cesty. Z domu sme vyrazili o 6 ráno, let bol v pohode, iba Gwen bola sklamaná, že nemala televízor. Na letisku sme dlho čakali na víza a potom sme sa nasáčkovali do autobusu, iba 3 rodiny, a náš sprievodca nás počas cesty do Grand Waterworld Makadi privítal slovami:

„V Egypte nie je Covid, môžete si dať dolu masky, nie sú povinné.“

Nič sme nespravili s väčšou radosťou. Hotelový komplex bol 30 km od Hurgady s piesočnatou plážou. Podľa odhadu sa sem vmestilo aj okolo 2000 ľudí. V Covid mánii som ešte poznamenala: **„Stačí jeden nakazení,**

a sme v keli...“ a to bolo asi poslednýkrát, čo som nad Covidom rozmýšľala.

Kým sme čakali na prípravu „super“ izby (recepčnému som nechala 10 Euro v pase podľa inštrukcií z internetu), prešli sme sa po areáli. Farebné vysoké tobogany vzbudzovali rešpekt. Bazény boli čisté a pláž bola uprataná s množstvom lehátok a slnečníkmi. Po hodine sme sa tešili do izby. Na naše prekvapenie boli ustlané iba 3 postele. Upratovač sľúbil, že zariadenia aj zvyšné 2. Čakala som 2 izby, aby sme mali súkromie. Chodením dolu na hore na recepciu pridávali stovky krokov, už som mala 14 000.

Arlie si šiel zatróniť na WC a vracia sa so zvráteným čelom. **„Ten záchod sa vôbec nedá spláchnuť, neviem ako to mám spraviť.“** Hm, čudné, čo je na tom zložité, pomyslela som si a išla som sa pozrieť. Arlie splachoval vedľajšou sprchou na umývanie zadku. Po ňom bežala Gwen i Slávi. Následne som zistila, že záchod je upchatý...

Neostávalo nič iné, ako volať opravára, ktorý odo mňa vypýtal plastovú fľašu, čo použil ako zvon. Dala som mu pár euro a vypravadila ho širokým úsmevom. Hádám, ho už nebude treba.

Všetci sa tešíme na večeru, každý si našiel to svoje, aj keď je to na začiatku také chaotické behanie po obrovskej reštaurácii. Deti si idú oddýchnuť a my s tatom sme si prešli uličky medzi jednotlivými hotelmi. V jednom obchodíku sme hneď našli peknú sošku do našej zbierky.

Sobota 1. január 2022 Krúpy

Po dlhej noci sme sa zobudili až okolo 10:30. Bolo po raňajkách. Milla ťažko zakvílila. Uhovorili sme ju slovami útechy o obrovskom obede a vyrazili na recepciu, kde sme sa mali stretnúť so sprievodcom. Chceli sme ísť na výlety a po dlhej diskusii sme si vybrali Luxor a safari.

„Najprv im dáme obed a až potom im povieme o výletoch,“ taktizovala som nahlas pred Slavinom. Celkom fajn to zobrali.

Po obede sme sa vydali na pláž. Ostatní hostia mali oranžové uteráky. Tato sa vybrali ich zháňať, najbližšiu hodinu sa neukázal. Deti medzitým naliezli do vody. 22 stupňov im stačili, mne sa zdalo málo, no oni boli vo vode spokojní. Po hodine sa tato vrátil s oranžovým úlovkom. To som bola vo vode už aj ja, ale triaslo ma, lebo pribúdalo mrakov.

Stihla som sa zababušiť do obrovskej osušky a zavolať deti z vody, keď sa náhla spustili krúpy.

„**Krúpy, tu?**“ čudovali sme sa všetci. Boli veľké ako 20 centovky a husto sa sypali na zem, ktorú celú pokryli. Tento fenomén sa objavil po 10 rokoch a pripomenul mi 10 pohrôm za čias Mojžiša. Bežíme a smežeme sa vždy keď niekto dostane poriadnu šupu. Aj štípu.

Zvyšok dňa sme iba na izbe, prší. Milla číta ako odušu. Včera prečítala 400 stranovú knihu ako by to bola malina. Gwen objavila krásu sudoku a Arlie lúšti osemsmierovky.

Nedeľa 2. január 2022 Luxor?

Budík zvonil o 4:30. Ospalo sa obliekam a plánujem, čo všetko by som na celodenný výlet do Luxoru mala zobrať. Po západe slnka sa dosť ochladí a jeden sme v autobuse má trvať 4 hodiny. Budíme deti a o 5 hodine sme presne na recepcii, kde však nik iný nie je. Recepčný nám sucho oznámi, že Egyptská vláda kvôli krúpam zrušila všetky výlety.

Na moje prekvapenie to všetci berú s humorom dokonca si dáme ešte aj preteky, kto bude prvý v posteli a zaspí. Spíme až do deviatej, dnes nechceme zmeškať raňajky. No čo tak sa ide na pláž. Slnko svieti, 22 stupňov je pri bezvetří príjemných. Milla s Arliem a tatom sa na 2 hodiny stratia vo vode. Majú okuliare a v pravidelných intervaloch mi referujú, čo všetko vidia: „**Nemo, koral, dvojzubec,...**“

Gwen si na pláži stavia svoje akvárium. Každý z nás je spokojný. Nechápem, ako vydržia 2 hodiny vo vode. Po obede pokračujú v bazénoch a toboganoch. Sledujeme ich z balkóna. Už pri nich netreba sedieť, alebo za nimi behať....uvedomujem si ich samostatnosť. Zničení prichádzajú na izbu a ja odkladám rozčítanú knihu. Žiadne varenie, upratovanie, vozenie, iba oddych, zaslúžený

oddych. Jediná vec je slovenčina – pár strán s Gwen a Arlanom a večerné čítanie Volania divočiny. Ale to je lahôdka a deti ani neprotestujú.

Keď sú hotoví, nechávame ich na izbe, aby si oddýchli oni od nás a prejdeme si areál. Našli sme posilňovňu s výhľadom na blankytné more. Dám si 8 km na bicykli a 5 km na páse. Tá radosť a nával energie je nádherná. Po týždňoch smútku a všetkej tej práce na homeoffice a online škole, sme to potrebovali všetci. Na večeri sa napchávame klasikou. Deti zostávajú pri hranolkách, s podmienkou veľa zeleniny, ktorej množstvo musí prejsť cez môj súhlas. Ja mám zeleninu a rybu. Tato si tiež našiel svoju cestu. Pamätá si na faraónovu pomstu pred 17 rokov...

Pondelok 3. január 2022 SAFARI

Dnes sa šuchceme na raňajky. V noci nás otravoval komár. Arlie ho chcel zabiť a bol si stopercentne istý, že sa mu to aj podarilo: „**Zabil som ho chrptom,**“ presviedčal nás v noci. Obrovské nakladanie na tanieri sa nekoná. Ja si dávam každé ráno ovsenú kašu a čierny čaj, deti cereálie a tato palacinky a všetci si nakoniec dáme nakrájané pomaranče alebo grepy.

„**Nevyhadzujte sa nič. Nakladáte si iba to a toľko, koľko zjete,**“ prísne dávam inštrukcie. Je mi ľúto, koľko nedojedeného jedla ostáva na okolitých stoloch.

Po raňajkách slovenčina a o 11 už čakáme na recepcii. Ide sa na výlet. Safari do púšte! Do džípu si sadáme spolu s inou slovenskou rodinou. Najbližších 40 minút nám trvá cesta k vojenskej základni na začiatku púšte a potom nás ešte raz toľko hrká cez púšť. Arlie mení farby, tak si ho tato opiera o seba. Do nomádskej dediny dorazíme úplne rozhrkaní a sme

vdáční za mini šálku silného čierneho čaju. V 105 miliónoch Egypte ostalo už iba 5 miliónoch Nomádov. Nás sprievodca tvrdí, že sú zdravší a šťastnejší. Jedia kozie a ťavie mäso a mlieko a majú čistý vzduch. Do školy chodí minimum detí, on sám chodil, aj všetci jeho súrodenci, lebo mali múdrych rodičov, pridáva hrdo. Niektorí sa živia turizmom. Zvyšok s civilizáciou nechce nič mať a žijú hlboko v púšti.

Sledujeme tak 10-ročné dievčatá. Nejakí turisti im dajú 2 zabalené bagety. Rozbalia ich, plast hodia

na zem a bagetu šteňaťu, čo sa im pletie pod nohami. Plast je v tom okamihu unášaný vetrom spolu s pieskom. V okolí sa povaľuje veľa takto odhodnených nepotrebných vecí, ktoré im turisti dajú, alebo ich sami používajú a už nechcú. Oblečenie, topánky, plastové zvyšky,... Ani jedno z našich detí by nemeno. „**To musí byť nuda. Ved’ tu nič nemôžu robiť,**“ konštatuje Gwen.

Sprievodca opisuje situáciu za posledné 2-3 roky, odkedy svetu vládne Covid. Všetko 8-násobne zdraželo,

ale platy ostali také isté. Ten priemerný je v Egypte 250 EUR. Beduíni majú tak 150 EUR. Ale kilo mäsa stojí: Hovädzie 10 Euro, ťavie a kozie 6 EUR. Chlieb 1 EURO. Musí to byť ťažký život.

O chvíľu nám ponúknu 3 minútovú jazdu na ťave. Je ich tu tak zo desať. Gwen je prekvapená, ako sedíme vysoko. Milla s Arlanom ťavy ťutujú a nechcú na žiadnu vyliezť. Všade nechávame pár euro. Škvírka nám v bruchu a tenúčka placka, ktorú nám beduínka podáva nenasýti

skupinu 15 ani zd’aleka. A to sme mali v cene aj obed...ktorý však bude až za súmraku. Musíme vydržať.

Prichádza ďalšia časť programu: jazdy na 4-kolkách. Milla sa na mňa nalepí: „**Si si istá, že vieš, ako sa na tom jazdí?**“ Nie som si, ale budem jej to hovoriť? Gwen sedí spokojne s tatom a Arlimu sa ušlo miesto so sprievodcom. Uháňa opreteký s vetrom mimo ciest a robí ostré myšičky a vytáča zákruty. Ja idem decentne. Milla síce pobáda na

zvýšenie rýchlosti, ale nerovný povrch nás dosť trasie, tak už rýchlejšie ani nechcem. Prilby nám narážajú o seba a vybuchujeme do smiechu. Po 20 minútach mám dosť, cesta napäť mi už nepríde ani ako sranda, lebo so zapadajúcim slnkom klesá aj teplota a neustále mi tečie z nosa.

Prichádzame hladní ako vlci. Medzitým sa do miesta, kde máme jesť nahrnú všetky jazykové skupiny turistov. Ešte fajn že nás sprievodca vstáva k „beduínskym stolom“ ako prvý. Pri svetle lúčov sedíme nad svojou ryžou

a cestovinou a malé banániky chutia ako najväčšia lahôdka. Ako dojedáme, začína kultúrny beduínsky

program. Na okrúhle pódium vybehne brušná tanečnica, je takmer nahá a netušíme, kam sa máme dívať. Milla mi šepne: „*Vyzerá to ako striptérka.*“ Má pravdu, z brušného tanca sa stáva skôr nejaký erotický tanec. Som rada, že Arlan chytil telefón a hrá nejakú hru.

Keď odíde, nastúpi chalanisko, ktorý sa začne točiť do jednej strany a rozprestrie nádhernú sukňu. Točí ňou najbližších 10 minút v rovnakom smere, iba rôznou intenzitou alebo uhlom. Nevieme sa vynadívať, akoby sme boli hady, ktoré niekto zhypnotizoval. Po ňom prichádza ohňová šou. Chlapík točí fakľami a keď príde až k nám, tak cítim teplo sálajúce z točiacich sa plameňov. Ani sa nepohnem. Po ceste do hotela sa prekrikujeme, ktoré vystúpenie bolo najlepšie. Ideme rovno na večeru.

Utorok 4.január 2022 Koralý

Dnes je ideálny deň na šnorchlovanie. 23 stupňov, takmer bezvetrie, odliv odokryl časť skál a koralý sú v plytšej vode. Vydávam sa s Millou a Arliem aj napriek tomu, že mi je voda svieža. Asi po 80 metroch sa

nachádzame vo svete tichých koralov. Modré, fialové, žlté, biele a k tomu ryby rôznych tvarov a veľkostí. Tato dokonca videl aj dlhú žltú murénu. Arlie je ako profesionál s plutvami. Po 30 minútach som presvedčená, že si musím ísť dať horúci čaj a som vďačná za neďaleký bar. Kým deti pokračujú v hrách v plytkej vode a stavajú si záchranné centrum pre hviezdice a sasanky, ja sa ponorím do knihy. Sem tam mi Arlie poreferuje o bitke medzi krabom pustovníkom a slimákom s nožom. Gwen vedľa mňa vymýšľa hry typu: Koľko kameňov hodíš do neďalekého kruhu v piesku. Vďaka paravánu, ktorý je okolo každých 2 lehátok mám pocit dokonalého súkromia. Cítim, že i 23 stupňov stačí na

opálenie sa dočervena. Po povinnom obede sa vraciame na pláž a Arlie ide šnorchlovať sám. Ďaleko. Prekvapuje ma jeho odvaha. Všetci máme oči na stopkách, no on vyzerá, že sa vôbec nebojí. Slnko sa začne okolo štvrtej skláňať a vtedy je čas odísť. Deti sa ešte zahrejú vo vyhrievanom bazéne. Teplota citelne klesá na nejakých 18-19 stupňov. Je čas ísť na izbu, spraviť slovenčinu a pre dospelákov ísť si zabehať do posilňovne.

Po večeri nás deti, ako každý večer, duria vetou: „*Chod'te na víno a ostaňte dnes dlhšie. Aj veľ'mi dlhšie. My to tu zvládneme.*“ To si dávame už aj bundy. Sedieť vonku pri bazéne s nekvalitným vínom, čo si chodíme vypýtať do baru s názvom LIME, a ktorý pôsobí ako slovenská krčma 4 cenovej kategórie, na to sa treba obliecť. Väčšinu turistov tvoria Rusi. Popíjajú od rána. I na pláži si na bar chodia brať miešané nápoje z vodky, rumu a podobne. Vypijeme pohár vína a ideme sa prejsť. Každý deň mi hodinky ukazujú do 20 000 krokov. Hotelový komplex je veľký, tak tam človek nabehá kilometre.

Streda 5. januára 2022 Hurgada

Každú noc sa k nám do postele strčí niekto iný. Túto to bol Arlie. Otravoval ho znovu komár. Neviem, čo si myslel, že do našej časti izby nepriletí.... Po raňajkách sme sa rozhodli pre tobogany. Treba na nich jazdiť na nafukovacích kolesách rôznych veľkostí, čo robí jazdu ešte rýchlejšou.

Dá sa ísť ako 1, dvaja, ale aj 4 naraz. Voda je studená, ale adrenalín z rýchlosti zahreje viac než dost'. Tato je mysl'ou v práci. Už v pondelok začal úradovať cez internet a je ťažko ho vytrhnúť zo známeho módu. Okolo obeda musíme skočiť na povinný PCR test, ktorý nás stojí 50 EUR na osobu, lebo lekár prichádza na hotel. Je milý a Mille zoberie vzorku zo slín po tom, ako si všimne, že sa bojí.

Rýchly obed a čakáme na recepcii na výlet do Hurgady. Prvou zastávkou je akvárium. Už asi zažilo lepšie

časy a skôr by som ho premenovala na zvierací parčík. Akvária by potrebovali dobre očistiť sklá a hlavne by potrebovali nové ryby, teda viac druhov. Jediná vec, čo ma zaujala bola kostra predchodcu veľryby – Basilsaura, ktorú priviezli z Údolia veľrýb – miesto 150 km pod Káhirou na púšti, kde sa našla veľká koncentráciu veľrybích fosílií. Ročne dostane povolenie iba okolo 1000 turistov, pretože miesto patrí

pod ochranu UNESCO nálezísk. Tato sa potešil pre fotení ťavy a deťom sa páčil tunel cez vodu, kde sa dala vidieť raja a korytnačka a malý žralok.

Znovu nastupujeme do autobusu, aby nás vypl'ul pred obchodom so suvenírmi s pevnými cenami. Nemám rada vyjednávanie cien, ale ani tu si nič nevyberáme. Asi preto, že nemáme radi suveníry. Nasleduje Nefertiti – obchod, kde predávajú Egyptské esenciálne oleje a parfúmy. Egypt je hlavným zásobovačom francúzskych voňavkárov. Tato s Millou si vyberajú a mne ešte tato zoberie nejaké mlieko, čo mi vonia ako kozy. Nemám chuť dnes nič čuchať.

V prístave sa prejdeme cez pešiu zónu a trochu sa stratíme, keď nám naše hladné deti oznámia, že musia mať čokoládové palacinky, inak zomrú od hladu. Bežíme ulicou k mešite, kde sa nám podarí našu skupinu dohoniť. Už máme iba voľný rozchod na nákupy v centre, ktoré sa hmýri životom. Uličky mi pripomínajú Čínsky Taishan. Pouliční predajcovia nám núkajú opasky za 2 EUR. Tatovi je mladého chalana ľúto, tak mu dáva peniaze aj bez kúpi. Deti sa pozerajú, asi rozmýšľajú, či by takýto život chceli.

Štvrtok 6. január 2022 Pláž a pláž

Dnes máme posledný deň na pláži a na šnorchlovanie s okuliarmi zavesená o tatovo rameno sa odvážila aj Gwen. Po preplávaní 50-60 metrov ostala ušasnutá: „**Ryby, wow, Nemo, wow, pozri tam,**“ takmer sa napila vody, keď nám chcela vždy povedať čo vidí. A my sme sa smiali nad jej radosťou. Konečne mi už vo vode

nebolo zima, telo si zvyklo a 23 stupňov so slnečnou oblohou bolo akurát. Millu a Arlana sme z vody dostali iba na obed. Ale ešte predtým som sa nechala prehovoriť na poobednú celotelovú masáž v kabínke na pláži. Masér, čo chodil medzi lehátkami Slavinovi sľúbil: „**Ak sa nevráti ako kvetinka, tak si ju tu nechám a dám ti 1000 tiav.**“

A bola to najhoršia masáž akú som mala. Masérka sa celý čas rozprávala a inštruovala kolegyňu, ktorá asi prvý raz v živote dávala masáž. Na jednu časť tela mi spravila niečo iné ako na druhú, akoby si nepamätala postup, skončila o 8 minút skôr a vydurila a von z kabínky

lámovou angličtinou. Keď som to referovala ostatným Gwen poznamenala: „**60 EUR, vieš, čo za to mohlo byť?**“

Slavi sa zasmial, že si už všetko vedia prepočítať. Potápky som poobedie nevedela dostať z bazéna. Podarilo sa mi to až lekvárovými palacinkami pri západe slnka kedy som sa zabalila do uteráka. Po večeri nás deti posielajú na víno a ešte máme chuť dokúpiť nejaké darčeky.

Piatok 7. január 2022 Rozlúčka

Nedalo sa mi spať, asi som mala cestovnú horúčku. Tato zakikírikal už o 7 hodine, svieži ako rybička, to som mala pocit, že som konečne zaspala. No čo už, musela som začať baliť. Suveníry bolo treba obaliť oblečením, krémy a mastičky dobre pozatvárať.

Pri raňajkách rekapitulujeme týždeň. Všetci sme si oddýchlí. More sa nám páčilo. Počasie nás prekvapilo a strava bola fajn. Výlety nám dobre spestrili dni a nikto nemal čas sa nudiť.

Na letisko sa vydávame o 11 hodine stískajú negatívne výsledky PCR testov.

Už len prežiť návrat do Covid davovej psychózy....